

Hrvatska grancica

DVOJEZIČNO GLASILO HRVATA U RUMUNJSKOJ
PUBLICAȚIE BILINGVĂ A CROAȚILOR DIN ROMÂNIA

STR. / PAG. 3

KARAŠEVSKO OGLEDALO
VRIŠTI-FLOAREA MEA DE CIRES

STR. / PAG. 6

SVEČANO PROSLAVLJEN
DAN KRAVATE

STR. / PAG. 8-9

PROSLAVA 70. GODIŠNJAKA I
PANDEMIJA

Flavius Hruza
PHOTOGRAPHY

Noćna panorama Karaševa

Foto: Flavius Hruza

Sljedeća emisija na hrvatskom jeziku (repriza) prikazat će se u petak 13.11.2020, u 15.30 sati. Gledajte nas!

REDAKCIJA:
COD ISSN 1841-9925

Redactor șef:
Ivan DOBRA

Redactori:
Lina TINCUL; Daniel LUCACELA;

Colaboratori:
Maria LAJCHICI; Pr. Davor LUCACELA; Petru MILOȘ

Tehnoredactor:
Zlatko Nikola URSUL

Adresa:
Uniunea Croaților din România
327065 Carașova 22, jud. Caraș-Severin, România
Telefon: 0040-255-232255
Fax: 0040-255-232146
E-mail: zhrucr@gmail.com; hgredactia@gmail.com
Web: www.zhr-ucr.ro

UREDNIŠTVO:
ISSN KOD 1841-9925

Glavni urednik:
Ivan DOBRA

Urednici:
Lina TINCUL; Daniel LUKAČELA;

Vanjski suradnici:
Marija LACKIĆ; Vič. Davor Lukačela; Petar Miloš

Tehnoredactor:
Zlatko Nikola URSUL

Adresa:
Zajedništvo Hrvata u Rumunjskoj
327065 Carașova 22, Caraș-Severin, România
Telefon: 0040-255-232255
Fax: 0040-255-232146
E-mail: zhrucr@gmail.com; hgredactia@gmail.com
Web: www.zhr-ucr.ro

www.zhr-ucr.ro

Sljedeća emisija na hrvatskom jeziku (repriza) prikazat će se u četvrtak 12.11.2020, od 11.00 sati (prije podne).

Svaka emisija pokušava obuhvatiti ono što je značajno u povijesti i životu hrvatske manjine na rumunjskom prostoru, naše tradicije, običaje i najvažnije događaje iz karaševske zajednice. Gledajte nas!

Svakog petka s početkom od 19:10, na frekvenciji 105,6 MHz Radio Ričice, emitira se naša emisija na hrvatskom jeziku. Slušajte nas!

U OVOM BROJU DONOSIMO / ÎN ACEST NUMĂR:

KARAŠEVSKO OGLEDALO VRIŠTI-	
FLOAREA MEA DE CIREȘ	STR. 3
NOVA ZBIRKA PJESAMA MILJE ŠERE	STR. 4-5
SVEČANO PROSLAVLJEN DAN KRAVATE	STR. 6
PREDSJEDNIK ZAJEDNIŠTVA O DANU KRAVATE	STR. 7
PROSLAVA 70. GODIŠNJAKA I PANDEMIJA	STR. 8-9
ONLINE RJEČNIK GRADIŠČANSKOHRVATSKOG I NJEMAČKOG JEZIKA	STR. 10
U TEŠKIM SITUACIJAMA, POPUT OVE U KOJOJ SE SVIJET NALAZI, OBRATIMO SE SVECIMA...	STR. 11
POZNAT SVOME BOGU	STR. 12
PESCUIT LA CEAS DE SEARĂ, ÎN LUNA LUI BRUMAR!	STR. 13
LOUISE GLÜCK DOBILA NOBELOVU NAGRADU...	STR. 14
OBNOVLJEN VUKOVARSKI VODOTORANJ	STR. 15

ZIUA ARMATEI ROMÂNE

În fiecare an, pe 25 octombrie, este sărbătorită Ziua Armatei României, aceasta fiind marcată prin arborarea Drapelului național la sediile instituțiilor militare, ridicarea Marelui Pa-voaz la bordul navelor militare maritime și fluviale și prin organizarea de ceremonii militare și activități comemorative în garnizoanele din țară, în teatrele de operațiuni și în țările în care România are acreditați atașați ai Apărării.

Anul acesta, din cauza măsurilor impuse de pandemia de coronavirus, Ziua Armatei Române a fost marcată printr-o serie de manifestări organizate în format restrâns, fără public.

În București, manifestările au început la ora

10.00 la Mormântul Ostașului Necunoscut din Parcul Carol I, unde a avut loc o ceremonie militară de depuneri de coroane de flori, la care au luat parte președintele țării, Klaus Iohannis, și premierul Ludovic Orban, precum și o ceremonie de primire a Drapelului de Luptă al Institutului Medico-Militar și de depunere a jurământului militar de către studenți ai anului I de la Catedra de Pregătire și Perfecționare Medico-Militară București.

Ziua Armatei Române este ziua când în România se sărbătorește Armata Română, care la data de 25 octombrie 1944 a eliberat de sub ocupația horthystă Transilvania de Nord, în urma Bătăliei de la Carei. Sărbătorirea Zilei Armatei Române este stipulată de Decretul nr. 381 din 01.10.1959.

Lina Tincul

OBNOVLJEN VUKOVARSKI VODOTORANJ

Poslije više od tri godine otkako su započeli radovi na obnovi Vukovarskog vodotoranja, u čiju obnovu i uređenje je uloženo 46 milijuna kuna, uglavnom donacija sedam tisuća Hrvata iz zemlje i svijeta, ovaj simbol Domovinskog rata svečano je bio otvoren 30. listopada ove godine. Zbog epidemije koronavirusa i ovaj je događaj prilagođen epidemiološkim mjerama i organiziran je u obliku prijenosa svečanog otvorenja u produkciji Grada Vukovara.

Građani su Vukovarski vodotoranj mogli posjetiti već sljedeći dan, u subotu, 31. listopada, uz pridržavanje propisanih epidemioloških mjera. Objekt Vodotoranja sadrži memorijalne stube, memorijalnu sobu i vidikovac te će se u njemu u istome trenutku moći nalaziti najviše 70 osoba. U prizemlju pored Vodotoranja nalazi se amfiteatar sa 100 sjedećih mjesta, dječje igralište i kafić.

U Memorijalnoj sobi u Vodotoranju postavljeno je šest interaktivnih ekrana s multimedijalnim sadržajem koji govore o Domovinskom ratu, žrtvi Vukovara, ali i povijesti Vodotoranja. Iz Memorijalne sobe se Memorijalnom stazom ide na vidikovac, a sama staza simbolizira teški uspon Republike Hrvatske u borbi za slobodu i neovisnost.

Vukovarski vodotoranj visok je gotovo 50 metara - tijekom Domovinskog rata pogođen je s više od 600 granata i bio jako oštećen. Cjelokupni projekt rekonstrukcije i izgranje Vukovarskog vodotoranja odvijao se u tri faze, u sklopu kojih je izgrađeno i parkiralište za osobne automobile i autobuse te popratni sadržaji - kafić s dječjim igralištem

i javnim sanitarijama, auditorij s pogledom na Dunav i park.

"Četrdeset i šest milijuna kuna, koliko je stajala rekonstrukcija vodotoranja, osiguralo je gotovo 7000 Hrvata diljem svijeta, građani Hrvatske i mnoge tvrtke koji su se svi zajedno uključili u akciju Vukovarski Vodotoranj - simbol hrvatskog zajedništva - rekao je vukovarski gradonačelnik Penava. Imena svih donatora bit će ispisana na donatorskoj ploči.

Lina Tincul

PJESNIKINJA LOUISE GLÜCK DOBILA NOBELOVU NAGRADU ZA KNJIŽEVNOST

Osim što se bavi pisanjem, Louise Glück je i profesorica engleskog jezika na sveučilištu Yale u Sjedinjenim Američkim Državama.

U njezinim pjesmama nailazimo na gotovo brutalno direktne slike bolnih obiteljskih odnosa, a poetski izraz iskren je i beskompromisan. U obrazloženju Matsa Malma, stalnog sekretara akademije, navodi se kako je „Nobelova nagrada pripala američkoj pjesnikinji Glück za njezin nepogriješivi poetski glas s izuzetnom jednostavnom ljepotom koja individualno postojanje čini univerzalnim“.

Debitirala je 1968. godine s knjigom Prvorodena, a ubrzo je proglašena jedna od najstaknutijih pjesnikinja u američkoj suvremenoj književnosti. Njenu poeziju karakterizira „težnja za jasnoćom“, rekla je Akademija, s naglaskom na djetinjstvo, obiteljski život i bliske odnose između roditelja i braće i sestara. „U njenim pjesmama se čuje ono što je ostalo od snova i zabluda i nitko kao ona se ne suočava s iluzijama sebe“, još su dodali iz Akademije.

„Djetinstvo i obiteljski život, blizak odnos s roditeljima te braćom i sestrama tema je koja je i dalje ostala u centru njezine pažnje. Ali čak i ako Louise Glück nikad ne bi porekla značaj autobiografske pozadine, nju se ne smije smatrati ispovjednom pjesnikinjom. Glück traži univerzalno i u tome crpi nadahnuće iz mitova i klasičnih motiva prisutnih u većini njezinih djela“, naglasio je Anders Olson, predsjednik Nobelovog komiteta.

Najznačajnije zbirke Louise Glück su: „Seoski život“, „Averno“, „Sedam doba“, „Vita nova“, „Zemlje pašnjaka“, „Divlji iris“, „Ararat“, „Ahilejev trijumf“. Dobitnica je mnogih priznanja kao što su Nagrada nacionalne kritike, Nagrada akademije američkih pjesnika, a njena zbirka „Divlji iris“ nagrađena je Pulitzerovom nagradom za poeziju 1993. godine. Laureat je Biblioteke američkog kongresa 2003. i 2004. godine. Živi u Cambridgeu u Massachusettsu. Inače, pjesnikinja je od predsjednika Baraka Obame dobila i Nacionalnu humanitarnu medalju za 2015. godinu, a uz Nobelovu nagradu za književnost ove godine bit će joj isplaćen i novčani iznos od 1,1 milion dolara.

a četiri puta podijelile su je dvije osobe. Do sada je samo 15 žena dobilo ovo priznanje, a Louise Glück je 16. po redu. Nobelova nagrada nosi ime po Alfredu Nobelu, švedskom industrijalcu i izumitelju dinamita, a dodjeljuje se onima koji svojim sposobnostima najviše doprinose čovječanstvu s postignućima u medicini, fizici, kemiji, književnosti i miru u skladu s njegovom voljom.

Ivan Dobra

KARAŠEVSKO OGLEDALO VRIŠTI- FLOAREA MEA DE CIREȘ

Jedna od najznačajnijih karakteristika svakoga naroda jest jezik!

Jezik na kojem se razmišlja lagan je poput pera, svijesno je automatiziran, lako se izražava i neprocijenjeno je blago osobe koja se s njime služi, jer kako bi inače i mogli komunicirati bez ovakvog Božjeg dara? Uporaba i što bolje poznavanje svoga materinjskog jezika osnovni je preduvjet za daljnji osobni razvoj i kamen je temeljac za očuvanje vlastite kulture. Stoga, svaki je jezik poseban i dobro je znati što više jezika!

Zbirka pjesama „Floarea mea de cireș“, odnosno „Karaševsko ogledalo vrišti“ autora Milje Šere vidi svjetlo dana 24 godine nakon prve zbirke pjesama lupačkog pjesnika „Pogleni, Bože, na naše slze“, izdane 1996. godine u Zagrebu. Ona je vrijedno djelo za sve sadašnje i buduće generacije, za sve ljubitelje poezije i zanimljivo je štivo za jezičare i istraživače! Napisana je lupačkom varijantom karaševskog idioma i rumunjskim književnim jezikom i itekako obogaćuje skromnu karaševsku literaturu. Zajedništvo Hrvata u Rumunjskoj je potaknulo izdavanje ove zbirke pjesama jer se u njoj nalazi kontinuitet rada i stvaralaštva nadarenog pjesnika, zbirka bivajući istinski impuls i poticaj svima koji žele pokušati pisati i stvarati nova literarna djela.

Autentični i samouvjereni pjesnik karaševskog podrijetla, Milja Šera, prijateljski je uvijek raspoložen, osoba je koja voli pisanje i raspravu. Lupački autor piše sto pjesmica na karaševskom idiomu i sto na rumunjskom jeziku. Pun je ener-

gije, radišan, entuzijast koji voli život, zadanu riječ, društvo i svoju djedovinu. To me podsjeća na stari karaševski odgoj i poštenje nalik onome u Herceg-Bosni i Hrvatskoj. Naši su stari čuvali i voljeli svoje, poštovali tuđe, a svoj kamen i komad zemlje rijetko kad bi bio na prodaju! Pjesme pisane karaševskim stihom još su jedno živo svjedočanstvo i potvrda o postojanju jednog starog arhaičnog jezika i jedne male žilave hrvatske karaševske zajednice s vjeronom u Boga, zajednice čiji su korijeni stoljećima duboko utisnuti u svijest ljudi. A ova zajednica, čiji je pripadnik i lupački pjesnik, i dan danas živi na mirnim i pitoresknim prostorima Rumunjske, većinom smještena oko mjesta Karaševa i pokraj rijeke Karaš, u planinskom djelu Banata iz Karaš-severinske županije.

Tematika Šerinih pjesama dovoljno je široka da svaki tko voli stihove može pronaći u knjizi više svojih omiljenih pjesama. Zato i pjesme imaju broj umjesto naslova, autor nudeći indirektno mogućnost svakom čitatelju da se može uključiti u odabir odgovarajućeg naslova. Na taj način potiče čitatelje na razmišljanje, na korištenje imaginacije i fantazije, na čitanje i pisanje. Autor je zaljubljenik u svoj rodni kraj i selo Lupak, ljubitelj je karaševskog bića, krajolika i prirode, rado se sjeća doba djetinjstva i crpi stvaralačku energiju iz tog izvora kojemu se vrlo rado i često vraća!

Poštovani čitatelji, toplo vam preporučujem ovu dragocjenu zbirku pjesama!

Giureci-Slobodan Ghera

NOVA ZBIRKA PJESAMA MILJE ŠERE

Sredinom listopada ove godine je vidjela svjetlost dana druga zbirka lirskih pjesama Milje Šere naziva „Karaševsko ogledalo vrišti / Floarea mea de cireș”.

Zbirka pjesama lupačkog autora izdana je u izdavačkoj kući Pro Marketing, a pripremu za tisak i troškove tiskanja je osiguralo Zajedništvo Hrvata u Rumunjskoj.

Zbirka sadrži sto pjesama na hrvatskom jeziku, odnosno lupačkom mjesnom govoru i sto pjesama na rumunjskom književnom jeziku. Milja Šera je svoje pjesme pisao kao izvorni govornik i

cireș”, odnosno „Karaševsko ogledalo vrišti” autora Milje Šere dolazi 24 godine nakon prve zbirke pjesama lupačkog pjesnika „Pogleni, Bože, na naše slze”, izdane 1996. godine u Zagrebu u Nakladnom zavodu Matice hrvatske. Podsjetimo čitatelje da su predgovor i pogovor toj prvoj zbirci pjesama lupačkog stihotvorca napisali Marija Novak, odnosno Vladimir Horvat, a financijska sredstva za izdavanje knjige prikupljena su velikodušnošću sponzora popularne emisije „Kolo sreće” na kojoj su tada sudjelovale čuvene glumice Ena i Mia Begović te skladatelj Zrinko Tutić.

Šerine se pjesme iz ove nove zbirke uvelike mogu, prema tematici i motivima, podijeliti na dvije glavne skupine: pjesme rodnoga kraja i pjesme misaone, refleksivne. Pjesme refleksivne tematike donose pred čitatelja teme o prolaznosti života, o prolaznosti mladosti, o teškoćama koje prate čovjeka kroz života. Središnje mjesto svakako zauzimaju pjesme posvećene rodnom Lupaku, sa svim dolinama, krajevima, šumama, krajištima, poljanama. Skoro je svaki kutak rodnoga Lupaka opjevan u njegovim pjesmama: Ruljak, Oljenik, Đelug... Gotovo sve livade i sva polja našla su svoje mjesto u Šerinim pjesmama, u svim godišnjim dobima. Od proljeća, preko ljeta i jeseni pa do zime pjesnik nas vodi po putići, dočaravajući čitatelju svu ljepotu, kao u nekakvoj Arkadiji. Pjesnik nadahnuće nalazi u svakodnevnom životu rodnoga Lupaka i u svemu što ga okružuje.

„Čitajući Šerine pjesme čitatelj kao da šeta lupačkim krajevima od proljeća, ljeta, do jeseni i zime, osjeća lagani dašak proljeća, žegu ljeta, raskoš i bogatstvo jeseni i bjelinu i smirenost zime. Poput velikih majstora slikarstva, Milja Šera je majstor pera i toplim bojama crta život sela, radove u polju, radost zajedništva na poljskim radovima, ljepotu jutarnje zore i veličanstvene zalaze sunca s lupačkih i karaševskih bregov”, navodi u predgovoru Marija Lackić.

„Pjesme pisane karaševskim stihom još su jedno živo svjedočanstvo i potvrda o postojanju jednog starog arhaičnog jezika i jedne male žilave hrvatske karaševske zajednice s vjerom u Boga, zajednice čiji su korijeni stoljećima duboko utisnuti u svijest ljudi. Tematika Šerinih pjesama dovoljno

dobar poznavatelj lupačkog mjesnog govora, stoga ova pjesnička zbirka pruža dobar uvid u lupački idiom i uvelike doprinosi njegovoj zaštiti i očuvanju. Arhaičnost lupačkog govora možemo otkriti u gotovo svim pjesmama kao i u naglascima riječi, iako u pjesnikov leksički fond su se kroz vrijeme neminovno uvukli neki nepoželjni srbizmi i neke rumunjske riječi što ipak ne bi trebalo nikoga čuditi ako se ima u obziru da je autor živio u blizini Srbije i zaokružen većinskim rumunjskom narodom.

Šerine pjesme nemaju naslova, već samo oznaku rednog broja u arapskom brojevnom sustavu. Autor na taj način nikome ne nameće jedan određen naslov ili tumačenje, nego izaziva i poziva čitatelja da sam izabere omiljeni naslov nakon što pažljivo pročita, prosudi i interpretira pjesmice. Najčešće korištena rima je unakrsna, pjesnik uglavnom povezuje svaki drugi stih kitica bezimernih poezija zbog posebnog efekta pjesmi i njezinom ritmu. Predgovor na hrvatskom standardnom jeziku je napisala „ujkina Lupačanka” prof. Marija Lackić, i sama podrijetlom iz Lupaka, dok je pogovor knjizi napisao predsjednik Zajedništva Hrvata u Rumunjskoj Slobodan Gera. Zbirka pjesama „Floarea mea de

PESCUIT LA CEAS DE SEARĂ, ÎN LUNA LUI BRUMAR!

La finele lunii octombrie am decis să mai forțez o ieșire la pescuitul păstrăvului curcubeu, dar și a păstrăvului fântânel, prezent și el în zona din Austria unde pescuiesc și sunt afiliat de câțiva ani buni.

Fântânelul fiind un pește foarte minuțios și precaut în alegerea momelii, a trebuit să abordez un stil de pescuit foarte discret, cu momeli și năluci de dimensiuni foarte mici.

Am plecat da acasă într-o după amiază foarte târziu, după ce am venit de la lucru și, imediat ce am ajuns în zona unde urma să pescuiesc, am căutat cât se poate de repede un loc promițător și cu speranțe pe măsură.

Am ales un loc cu apă lină și adâncimi de aproximativ doi metri, fără maluri abrupte, deoarece am plecat de acasă fără cizme, doar în adidași. Am început primele lanseuri cu momeli de dimensiuni foarte mici și de culori închise, deoarece apa râului era aproape cristalină. Iar primii pești capturați erau câțiva păstrăvi indigeni pe care i-am eliberat numaidecât deoarece erau limitele legal admise de lege.

După un timp, am schimbat și locul de pescuit, dar și nălucile cu care am pescuit în faza inițială, trecând la un arsenal mai greu în speranța unei capturi memorabile. Mi-am încercat norocul cu năluci de 8 cm și de 10 cm, bineînțeles, toate de cu-

lori închise și buline negre. Am avut parte de câțiva pești notabili, cinci la număr, din care am oprit doi, toți prinși la oscilante mari de 8 cm. Doi indigeni și trei păstrăvi cucubeu, nu foarte mari, până la un kilogram.

Iar cum legea îmi permite să opresc patru pești răpitori pe ziua de pescuit, am mai urcat un pic în amonte râului în speranța vreunei capturi mai frumoase, de ce nu? Mai aveam la dispoziție cam o oră de pescuit, nu numai din cauza întunericii dar și din cauza restricțiilor impuse de legea pescuitului în acea zonă.

Am schimbat oscilanta cu un vobler de dimensiuni mari, 8cm, cu buline negre, în speranța vreunei capturi de loștriță care, la rândul ei, este și ea prezentă în această zonă. Am pescuit în zadar la voblere de dimensiuni mari, așa că am schimbat stilul de pescuit și am trecut la năluci de mici dimensiuni. Iar ele mi-au adus spre finalul partidei de pescuit încă două exemplare de păstrăvi de o frumusețe rar întâlnită.

În schimb, cel mai nobil dar și cel mai majestuos pește din lume, loștrița, nu a vrut să facă parte din aventura mea din acea după amiază memorabilă de octombrie. Dar am avut norocul de a prinde câțiva păstrăvi de o frumusețe rar întâlnită, dintre care am oprit patru, pentru tigaie. Iar pentru viitor, sper să mă întorc cât de curând cu putință la locul faptei, până nu îngheață apa râului. Și, de ce nu, un pescuit cu zăpadă pe malul râului, mai ales că în anii trecuți am avut parte de capturi frumoase în lunile noiembrie și decembrie, la loștriță, păstrăv curcubeu și clean. Singurul pește care nu agreează nălucile mele este știuca, și ea fiind o prezentă constantă la noi în zonă. Diferența o face, doar, debitul râului care este într-o continuă creștere în această perioadă a anului.

Mulțumit în adâncul sufletului de peștii prinși, am plecat numaidecât acasă, deoarece mă aștepta o seară de neuitat, cu pește proaspăt prăjit în untdelemn, cu mămăligă și mujdeiut de usturoi și, bineînțeles, cu o țuică din prune de vară de la Carașova.

Petru Milos

POZNAT SVOME BOGU

Dok su pet ludih djevice bile vani u kupovini, Zaručnik je došao i one koje su bile spremne ušle su u svadbenu dvoranu s njim. Nakon toga su se vrata zatvorila...

Zanimljivo je primijetiti kako Zaručnik nije mogao prepoznati one koje su okasnile pa stale kucati na vrata. Očito je, ono vrijeme koje su bile vani utjecalo je na njihov izgled do neprepoznatljivosti.

„Zaista, kažem vam, ne poznam vas!“, čuo se glas Zaručnikov, a vrata dvorane ostala su zaključana. Sjećam se, prije dvije godine, pristupi mi jedan gospodin i kaže mi: „Sjećáš li se ti mene?“ Zagledam se u njega, ali nikako se sjetiti. Kažem: „Ne znam, čini mi se, ali nisam siguran.“ Na to će on: „Ja sam taj i taj. Išli smo skupa u školu.“

I tek tada, nakon što je to rekao, prepoznam u daljini neke crte onog nekadašnjeg dječaka. A da mi nije rekao, mogao je još stotinu puta proći pored mene, ne bih ga prepoznao. Izgled, glas, pokreti, sve se na njemu promijenilo.

Nismo se susreli tolike godine, sve se promijenilo, nestalo je i bliskosti, reklo bi se: on je za mene bio stranac kojega nisam poznavao.

I lude djevice iz današnjeg evanđelja su se promijenile do neprepoznatljivosti. One nisu bile onakve kakve ih je Zaručnik ostavio i kakve ih je očekivao. One nisu bile na mjestu gdje su za njega trebale biti. Umjesto toga išle su vani (u kupnju) i ono vanjsko ušlo je u njih i promijenilo ih.

Kupovanje od svijeta dovodi do drugačijeg izgleda, drugačijeg ponašanja, drugačijeg

razmišljanja... Ono vanjsko, u tom kontekstu, nikad nije Božje, ne nosi u sebi božansko ozračje.

„Ne suobličujte se ovome svijetu, nego se preobrazujte obnavljanjem svoje pameti“, upozorava nas i sv. Pavao. Vanjsko, naime, traži prilagođavanje sebi, dok Krist od svojih traži suobličenje sebi.

Ne može biti jedno i drugo. „Ne možete služiti Bogu i bogatstvu“, upozorava Gospodin. „Priateljstvo sa svijetom neprijateljstvo je s Bogom.“ (vidi Jak 4). Svijet traži promjenu nauka, odnosno doktrine koju je Zaručnik Krist ostavio djevicama na čuvanje, odnosno Crkvi.

Djevice ujedno označava čistoću, odnosno čuvanje čistoće nauka. Onih pet ludih zapravo više i nisu bile djevice, zato su bile neprepoznatljive Zaručniku. A njihova dodatna ludost je u tome jer su se još uvijek predstavljale za djevice.

One su zapravo trgujući sa svijetom prodale sve što su mogle. Ništa djevičanskog više u njima nije bilo. Nešto se slično već događalo kroz povijest Crkve s nekim ludim djevicama, koje su u svojim ludim nastojanjima kupovanja i trgovanja sa svijetom ostale na kraju izvan dvorane, tj. izvan Crkve i tako bez Zaručnika.

Ima i u ovo naše vrijeme takvih ludih djevice koje pokušavaju „modernizirati“ nauk Crkve kako bi se sviđele strujanjima vremena. I njih će na kraju čekati zatvorena vrata i glas: „Ne poznam vas“.

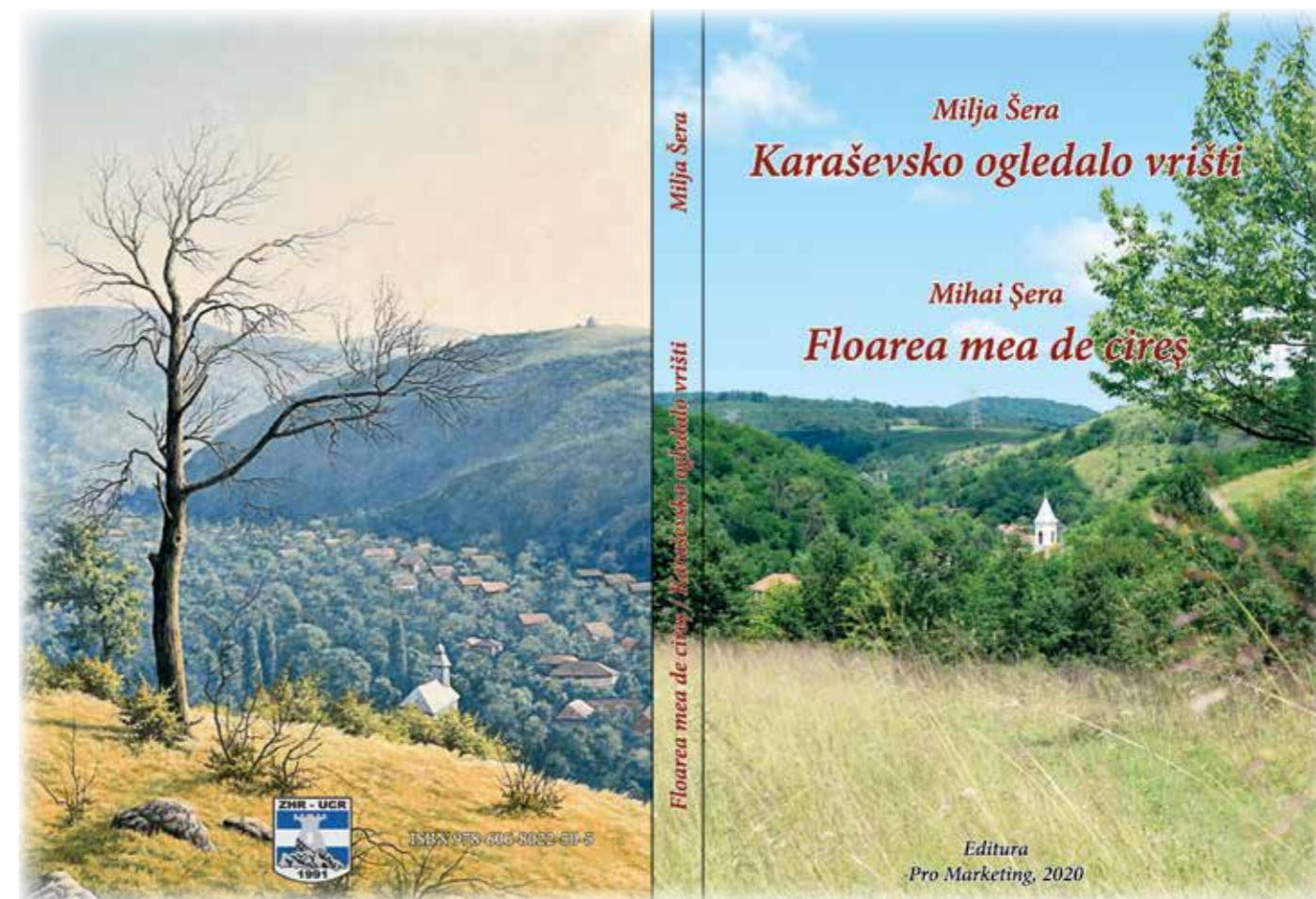
Dr. theol. Davor Lucacela

je široka da svaki tko voli stihove može pronaći u knjizi više svojih omiljenih pjesama. Sve u svemu, ova nova zbirka je vrijedno djelo za sve sadašnje i buduće generacije, za sve ljubitelje poezije i zanimljivo je štivo za jezičare i istraživače! Poštovani čitatelji, toplo vam preporučujem ovu dragocjenu zbirku pjesama!“, stoji, između ostalog, u pogovoru Slobodana Gere.

Milja Šera rođen je u Lupaku, 24. srpnja 1955. Osnovnu školu do desetog razreda pohađao

no je vrijeme obnašao dužnost tehničkog kontrolora u Ričici, na filmskim trakama od 16 mm, do 1974. godine. Iste 1974. godine otvara se Dacia, najveće kino u ovom dijelu, i Milja Šera počinje raditi kao kino operater u novootvorenom, modernom kinu. Prvi film koji se prikazuje i kojeg se pjesnik rado sjeća je Besmrtnici (Nemuritorii) u režiji velikog Sergiua Nicolaescua. Radio je do 1988. kad se vraća u kino Cultural kao šef kino kabine do 1999. kad odlazi u prijevremenu mirovinu zbog zdravstvenih tegoba. Jedno vrijeme

je u Lupaku. Polagao je ispit za prijem u Srednju katoličku školu u Alba Juliji. Iako je položio prijemni ispit, napušta ideju o pohađanju te škole i polaže ispit za upis u Sanitarnu srednju školu u Aradu. I ovaj ispit polaže no ne odlučuje se ni za pohađanje ove škole. Stoga pohađa prvi i drugi razred Srednje škole u rodnom Lupaku. Nakon toga, ostaje doma i sa 17 godina zapošljava se u kinu u Ričici. Pohađa Tehničko- stručnu školu za kino operatera u Bukureštu, od svibnja do listopada 1973. godine. Nakon završetka ove škole vraća se u Ričicu i dugo godina radi kao kino operater u kinu Cultural, gdje biva omiljen od sve karaševske omladine jer je znao izaći ususret omladini s malo novaca u džepu. Jed-

okušava se u privatnim vodama, no ubrzo odustaje od toga i vraća se svojoj prvoj ljubavi, pisanju poezije. Živi cijeli život u rodnom Lupaku i ponekad u obližnjoj Ričici. Bio je i ostao zaljubljenik u rodni kraj, u svoj Lupak, sa svim njegovim materijalnim i duhovnim komponentama, odnosno zaljubljenik u lupačku prirodu, u lupačke bregove i šume i njegove Lupačanje.

Stihovi Šerinih prelijepih pjesama su više od poezije, njegovi su stihovi slika i glazba, vrelo starih karaševskih običaja, hvalospjev ljepoti života na selu i veličanje svega što je Bog stvorio. Srdačno čestitamo autoru i svima toplo preporučujemo zbirku pjesama „Karaševsko ogledalo vrišti / Floarea mea de cireș!“

Ivan Dobra

U ZAJEDNIŠTVU HRVATA SVEČANO PROSLAVLJEN DAN KRAVATE

Svjetski Dan Kravate koji se svake godine obilježava 18. listopada svečano je obilježen i u središnjem sjedištu Zajedništva Hrvata iz Karaševa.

ma. Riječ je o učenicima koji uče svirati violinu uz pomoć profesora muzike Ionela Bonțu.

U akciju obilježavanja Dana kravate uključili su se i učenici primarnog ciklusa Dvojezične Rumunjsko-Hrvatske Gimnazije iz Karaševa. Djeca su uz pomoć odgojiteljica Filca Ana i Aida Borcescu nacrtali puno lijepih slika s kravatama. Kravate su doista bile raznolike kao i motivi koji su ih ukrašavali, šarene, jednoboje, vrlo dugačke kravate, s motivima hrvatske baštine te svim mogućim motivima. Dječji radovi su bili izloženi na panoima u sjedištu Zajedništva, gdje su ih sudionici akcije Dana kravate mogli pregledati i uživati u izuzetno prelepim slikama.

Moramo biti ponosni što je kravata naša, što je kravata hrvatska. Djeca vole iskazati osjećaje putem slika, a sve ove slike su izrađene s velikom radošću i entuzijasmom jer su naslikane kravate zapravo kravate za oca. Kad pažljivo pogledate otkrit ćete prelijepu poruku za oca. Za ovu izložbu djeca su imala mnogo emocije, a sad su radosni što su njihove slike pogledali mnogi ljudi, rekla je učiteljica Ana Filca.

Podsjetimo, kravata je u početku bila naziv za rubac oko vrata po kojem su bili prepoznatljivi hrvatski vojnici koji su se borili u Tridesetogodišnjem ratu, u prvoj polovici 17. stoljeća. Ovaj „modni“ detalj je izazvao veliko zanimanje Parižana, oduvijek zainteresiranih za kvalitetne novitete u odijevanju. A tadašnji najveći promotor kravate je bio mladi francuski kralj Luj XIV. koji ju je počeo nositi kad je imao samo sedam godina. Nije trebalo mnogo vremena da se kravata raširi Europom kao znak kulture i otmenosti. 18. listopada 2003. godine izvedena je spektakularna umjetnička instalacija „Kravata oko Arene“ u Puli kojom je simbolički povezano antičko i suvremeno doba, a crvenom bojom kravate svijetu je upućena poruka ljubavi i suživota među ljudima i narodima. Temeljem tog događaja Hrvatski sabor je 17. listopada 2008. godine proglasio 18. listopada danom kravate koji se otada službeno proslavlja u Hrvatskoj, ali i van njenih granica.

Lina Tincul

U TEŠKIM SITUACIJAMA, POPUT OVE U KOJOJ SE SVIJET NALAZI, OBRATIMO SE SVECIMA ZA NEMOGUĆE SITUACIJE

Sveti Juda Tadej

Vrlo se često nalazimo u situacijama koje izgledaju bez izlaza, teškim. Uvijek se u takvim situacijama obraćamo Bogu, no znajmo da među njegovim svecima ima i onih kojima se ljudi već stoljećima obraćaju upravo u teškim i nemogućim situacijama. I mnogi su očajni ljudi uspjeli baš u takvim situacijama, nakon molitava upućenih njima. Jedan je od tih svetaca, sveti Juda Tadej apostol.

Njegov se blagdan slavi 28. listopada, a sveti Juda apostol koji se naziva još i Tadej, na aramejskom jeziku znači „odvažan“. Drugo je ime dobio da bi se razlikovao od Jude Iškariotskoga, onaj koji je izdao Isusa za trideset srebrnjaka. Judu Tadeja Sveto pismo naziva još i Judom Jakovljevim ili Judom. Sveti evanđelist Matej naziva ga Tadej, a isto

tako ga naziva i sveti evanđelist Marko. Malo se toga zna o životu svetog Jude Tadeja. Prema jednoj od pobožnih legendi Juda Tadej bio je u rodu sa Blaženom Djevicom Marijom, njezin rođak. U Svetom pismu nazvan je Isusovim bratom. Sveti Juda Tadej onaj je apostol koji je na Posljednjoj večeri pitao Gospodina Isusa kako to da će se očitovati samo učenicima, a ne svijetu (u Ivanovim evanđelju 14,22).

Nakon Isusova uzašašća na nebo, sveti Juda Tadej naviještao je Evanđelje u Judeji i Samariji, a zatim u Siriji, Mezopotamiji, Armeniji i Arabiji, a kasnije je u Jeruzalemu pomogao svome rođaku, Jakovu Mlađeg koji je bio izabran za biskupa jeruzalemskog.

Desetak godina je propovijedao i uspio je mnoge obratiti na kršćanstvo. Njegovi protivnici to nisu mogli podnijeti pa su ga odlučili ubiti, istukli su ga to smrti toljagom, štapom.

Sveti Juda Tadej ostavio je i jednu kratku poslanicu koja je uvrštena u knjige Svetoga pisma. Najveći doprinos u štovanju svetog Jude Tadeja imala je sveta Brigita, kojoj je Isus u jednog objavi preporučio da s pouzdanjem moli i zaziva toga apostola. U 18. stoljeću štovanje svetog Jude bilo je vrlo popularno u Austriji, a još više u Poljskoj, gdje i danas mnogi nose ime Tadeusz. Iz Austrije se štovanje ovog sveca proširilo i u druge krajeve svijeta. Vjernici ga posebno mole za pomoć u teškim i bezizlaznim situacijama. Iako su rijetke slike i kipovi svetog Jude Tadeja u našoj zemlji, jedan od njegovih kipova moguće je vidjeti u crkvi Presvetog Otkupitelja u Bukureštu (poznata i kao Biserica italiana). Osim raznih molitava za pomoć u teškim situacijama, postoji i devetnica i krunica ovom svecu. Svjedočanstva o uslišanim molitvama mogu se naći i na internetskim stranicama, za one koje ne znaju ništa ili malo o ovom velikom svecu.

Živimo u teškim vremenima i svaki dan čujemo teške vijesti, koje nas zabrinjavaju i tjeraju u očaj. Ali Bog nas nije zaboravio. Obratimo se skrušenim molitvama, a u tome nam može pomoći sveti Juda Tadej, svetac nemogućih situacija.

Maria Lațchici

PRVI ONLINE RJEČNIK GRADIŠĆANSKOHRVATSKOG I NJEMAČKOG JEZIKA

Gradišćanskohrvatski jezik je narječje hrvatskoga jezika kojim govore Gradišćanski Hrvati u Gradišću u Austriji.

Hrvati su doselili na ozemlje Gradišća u granicama povijesnog hrvatsko-ugarskog kraljevstva, to jest na tlu nekoć zapadne Ugarske u 16. stoljeću. Taj prostor obuhvaća današnji teritorij istočne Austrije, zapadne Mađarske, jugozapadne Slovačke i jugoistočne Češke. Pridošli Hrvati većinom su bili iz krajeva najžešće ugroženih turskom navalom, to jest iz nekoć povijesne južne Hrvatske, a to su današnji krajevi Like, unutarne Dalmacije, Korduna te prostor čitave zapadne Bosne.

tranjenija u Gradišću. Zanimljivo je kako su sva tri hrvatska narječja u Gradišću znatnije ujednačenja o onih u domovini i to prvenstveno poradi toga što ih nije razdvajala višestoljetna vladavina različitih carstava te nisu bili podložni različitim jezičnim utjecajima nego su bili pod istim jezičnim utjecajem što je rezultiralo jedinstvenim hrvatskim mikrojezikom Hrvata iz Gradišća.

Unatoč okruženju drugim mnogobrojnim jezicima Gradišćanski Hrvati uspjeli su očuvati hrvatski jezik do dana današnjega. Ovaj jezik danas govori približno 70 tisuća Hrvata u Gradišću (Austriji, Mađarskoj, Slovačkoj i u Češkoj). 8. listopada 2020. godine, Znanstveni institut Gradišćanskih Hrvata je u svome središtu u Trajštofu u Gradišću predstavio prvi online Rječnik

gradišćanskohrvatskog i njemačkog jezika.

Rječnik trenutačno sadrži 100.000 riječi i fraza na oba jezika, a temelj na kojem je postavljen je tiskani gradišćanskohrvatski rječnik iz 1991. godine. Online rječnik ima oko 5.000 novih gradišćanskohrvatskih izraza, uključujući za nas trenutačno najaktualniju riječ 'koronavirus'.

Rječnik je digitaliziran, moderniziran i usklađen s Gramatikom izašlom 2003. godine i Pravopisom gradišćanskohrvatskog jezika iz 2009. godine.

Gledajući na primjer naših sunarodnjaka iz Austrije pomislio sam kako bi korisno bilo ukoliko bi i mi, Hrvati u Rumunjskoj, poduzeli nešto više inicijative u smjeru konzerviranja svog govornog jezika.

Daniel Lucacela

Doseljavanje Hrvata dogodilo se je u tri selidbena vala, 1530-ih, 1540-ih te u trećem valu tijekom 1550-ih i 1560-ih godina.

Gradišćanskohrvatski jezik u Gradišću priznat je 1987. godine kao službeni na raznim područjima privatnog i javnog života, od škole do medija.

Gradišćanskohrvatski kao i općehrvatski standardni jezik ravnomjernije objedinjuje gradišćanskohrvatske čakavske, štokavske i kajkavske govore, za razliku od općehrvatskoga standardnog jezika koji se većim dijelom temelji na najrasprostranjenijoj hrvatskoj štokavštini, a manjim dijelima na čakavštini i kajkavštini. Gradišćanskohrvatskom književnom mikrojeziku temelj je hrvatska čakavština, koja je najraspros-

PREDSJEDNIK ZAJEDNIŠTVA O DANU KRAVATE

Možete li nam reći nekoliko riječi o današnjoj akciji?

Lijep pozdrav svim čitateljima Hrvatske Grančice. Sigurno želim odmah naglasiti da je ovo jedna ljepa akcija koje Zajedništvo Hrvata u Rumunjskoj radi svake godine. Tako smo i ove godine, zahvaljujući ponajprije brizi i radu ravnatelja i svih djelatnika departmana za programe ZHR-a, kojima se ovom prigodom zahvaljujem i čestitam, uspjeli vam približiti ovu krasnu izložbu proslave kravate, putem naših medija.

Kada je prvi put organizirana manifestacija Svjetski dan kravate u sjedištu iz Karaševa?

Akcija Svjetski dan kravate, uspješno je organizirana i obilježena i u Rumunjskoj, prvi put 2017. godine, ovdje u Centralnom Sjedištu Zajedništva Hrvata u Rumunjskoj u drevnom Karaševu, kada smo prvi put, tada, na osobnu inicijativu, svi okupljeni proslavili kravatu! Osim toga, te iste smo godine, 18. listopada 2017., od strane Zajedništva Hrvata, poslali i jednu delegaciju u Zagreb na Trg bana Josipa Jelačića, na organiziranu proslavu Prvog Festivala Kravate u Hrvatskoj, gdje su uz poznatu Kravat pukovnicu, četvero naših mladi, dva bračna para, obučeni u našu prekrasnu narodnu nošnju hrvata iz Rumunjske predstavili i nas Karaševske Hrvate u Republici Hrvatskoj!

Kako je protekla ovogodišnja proslava Dana kravate?

Ove godine, unatoč otkazivanju brojnih akcija ZHR-a, zbog svjetske pandemije uzrokovane koronavirusom koji je zabrinuo cijeli svijet, otkazana nam je i Međunarodna Smotra Folkloru Zajedništva Hrvata - Pokraj rijeke Karaš, popularni Nogometni kup ZHR, itd. Akciju „Izložba Svjetski dan kravate“ obilježili smo je ove godine u Zajedništvu ograničenim smanjenim brojem sudionika upravo zbog poduzimanja sigurnosnih zdravstvenih mjera prevencije. U nazočnosti nekoliko članova rukovodstva, nastupili su četvero naših mladih učenika, koji su predstavili svoj prvi nastup i obradovali su nas sa jednim malim glazbenim programom tradicionalnih pjesama. To su učenici koji uče svirati violinu u nadi očuvanja izvorne glazbe Hrvata u Rumunjskoj. Osim izložbenih informacija i slika o kravati, ovogodišnju proslavu Dana kravate, uljepšali su i mališani, učenici

primarnog ciklusa Dvojezične Rumunjsko-Hrvatske Gimnazije, pod budnim okom naših učiteljica Filke Ane i Aide Borcescu, nacrtavši nam puno ljepih slika s kravata koje su nas itekako obradovali i pobudile veliki interes! Svi su učenici bili nagrađeni s diplomama za njihov kreativni rad i na tome im zahvaljujem i čestitam!

Za kraj, recite nam što simbolizira kravata?

Sigurno pitat ćete se što zapravo ova akcija znači za Hrvate u Rumunjskoj?, odgovorio bi da empatijom poneseni, prepoznamo u tome prepoznatljiv hrvatski simbol koji je sve više svijetu poznat. U kravati pronalazimo ljubav, a ljubav znači i mir, mir koji nam je svima toliko potreban! Kravata je i simbol Europe, ali i znak nekih temeljnih ljudskih

vrednosti koja su se raširila Europom u 17. stoljeću posredstvom hrvatskih vojnika u Tridesetogodišnjem ratu i od tada postala prepoznatljiv i neizostavni modni detalj u svakodnevnom životu ljudi. S toga, uz puno zdravlja, preporučujem Vam svima da s ljubavlju nosimo kravatu, kao znak mira, vjernosti, dobronamjernosti, darujemo osmijeh, pozitivnost i ljubav preko kravate!

Ivan Dobra

PROSLAVA 70. GODIŠNJAKA I PANDEMIJA

Ako za najmlađe od nas reč „pandemija“ nim je bila do sad nepoznata, od sejdana, od maloga do velikoga, od mladog do starog svi ju poznavamo.

S koro da nim ne prođe dan pa da ju ne čujemo ili na radiji, ba na televizoru ili kad stanemo da se turvinimo s nikem. Ta reč označava jenu bolečinu koja se proširila po cilem svetu u kratko vreme. U 2009. godini smo ješte jedan put čuli za tu reč, ali nismo joj dali preveliku važnost. Svinjska gripa (ili H1N1) je izbila u Meksiku i živo se proširila na svi kontinenti. Na sreću se ugasila živo, a kod nas skoro da se niti ne pojavila.

U 2020. godini nismo više imali tu sreću. Ova godina la sigurno da nim stane svem nam u pamćenju po tem što cela naša planeta se privrnula priko glave zbog jene nove bolečine. Kad se pričulo za nju su se pozatvarale granice između država, čak i između država koje nesu imale više granice od nekoliko desetine godine. Luđe su bili zatvoreni po domov i ne im se dalo da izleznu bez maske na nosu i bez da se zna kamo idu.

Da, nismo više imali tu sreću jer virus koj čini tu novu bolečinu je stigal i kod nas...

Do sad nam je više bila poznata reč „epidemija“ če smo imali više puta za posal sašnjom. Smo znali če epidemija jest tad kad neka bolečina se širi jako friško u nekoj zoni ili nekom mestu okol nas, a ne malko puta smo i mi sami bili uvačeni u žarištu te bolečine. U stražnje vreme smo imali epidemije od kožušnja (rum. pojar), ospica (rum. rujeola), varičele i druge neke zarazne bolečine, a žrtve su im bile uglavnom deca. Mlogo od ti bolečina nesu bile opasne za život, če naše telo je znalo kako da se samo izleči, a za mlogo od nji se izmislil vakčini pa su nestale.

Sad po svetu hara neka nova bolečina, neki novi virus. Tej virus se vače kakon čičak za svakoga, de god ga skobi. Najviše niti ne znaju če se uvačil za nji, če ne sete ništa. Drugi sete samo niku prolađotnju, ali friško im prođe. Treći, na žalost, proode kroz teške muke, a neki od nji jedva iskijipitaju živi.

U ovoj trećoj kategoriji se naode najviše luđe starije dobi.

Zajedništvo Hrvata u Rumunjskoj je počelo od 2008 godine da slavi vršnjaci od sedamdeset godine. Svake godine, od tada počevši, su bili vikani u Karaševu svi vršnjaci te generacije koji pripadaju

hrvatskoj manjini. Bilo da su iz karaševski seli, Tirola, Rekaša, Keče, Ričice ili de god oni živeli. Gozba koja se držala svake godine u njino ime, u zgradi Zajedništva, je bila svakomu mila: i vršnjacima te generacije i svem ostalim koji su tu gozbu organizirali. Jer je to malan doprinos i veliko fala iskazano posredstvom Zajedništva Hrvata, u ime svi ovi po mladi generacija: našim majkam, dedam i našoj starešini! Jeni veliko fala i priznanje za sve što su učinili za nas, što su nim usadili poštenje, veru u Boga i što su umeli da sačuvaju i da nam prenesu dobar način odgoja od naši stari preci.

Na žalost, ova godina je imala dosta tužnu narav i kakon če niti joj ne bilo previše drago da vidi kako se drugi raduju i vesele. Valja baš za to nim je pustila i virus...

Nikoliko dana prije datuma kad je Zajedništvo odredilo kad la da se drži proslava sedamdesetogodišnjaka, stigla je i naredba od poglavara države koja je zabranila luđam da se skupljaju na bilo kakim veselju: bilo da je to krštenje, svadba, rođen dan, slavenje ili nika druga prilika. Poglavari nesu to učinili če su bili i oni tužni kakon ova godina, negoli če su izračunali če virus se najjako vače kad luđe turvine izbliza jedan s drugim, ili čak kad side blizu jedan pored drugog.

Ipak, dobra vest je bila ta če u crkvu su luđe i dalje mogli da idu.

Tako če naši veseljac, sedamdesetogodišnjaci, su se skupili u subotu, 24. oktobra, u šest sata otplanu i su pošli u crkvu iz Karaševa, da se tamo svi zajedno pomole Bogu i da mu zafale za lepe godine koje im je podaril.

„Ova sveta misa je za svi vas koji ove godine isplnjevate 70 godine, za svi vas koji ste došli sejdana u crkvu i za svi vaši vršnjaci koji nesu mogli da dođu iz ti seli, zbog ove situacije - im se na početku mise obratil karaševski župnik Petar Rebedžila.

Iako se želilo da se organizira vaš sastanak u Zajedništvu - nastavil je on - ovej put ne se moglo, ali, zato, u crkvi uvek la da bude sveta misa i uvek la da bude ponešto za svakoga. Zafalite Bogu, ne samo za sedamdeset godine života, negoli za sve što ste doživeli u životu! Jer i kad doživimo nešto loše u životu možemo otuda da naučimo nešto dobro, nešto korisno, da postanemo bolji luđe nego što smo bili dotad, da budemo primer jedni drugima, da ostanemo jedni uz drugi. Pogotovo vi, koji imate toliko godine za vami, toliko iskustvo životno, ne dopuštajte mladim da skrenu s puta Božijega, s puta dostojanstva! Učejte ji, ne manjevajte ji, jer najveliko bogatsvo je to što manjevate za vami, a to su vaša deca, vaši unuci. I ako ji zaista ljubite i želite da budu s vami, onda ji spremite i rabrite ji da idu s Bogom i uz Boga!

Svake godine, ovom prilikom, kažem što je rekjal jedan stari pustinjač mladima koji su bili okol njega: Zafaljujte Bogu što imate stare! Zato vim i ja želim da vam Bog dodeli sreću, život i zdravlje i strpljenje s mladima! Jer kad človik ostari ne muči se samo s mladima već se muči i sa sobom. Se muči s bolečinom, zbog toga što nemoć ga poduzima. Ali znajte da imate nekoga jakoga, imate nekoga koj vas podržava, imate nekoga koj vas vodi u večni život... a to jest Bog. Boga nesmemo da izvadimo iz ekuacije našega života, jer Bog je večnost, a večnost znači blagoslov, znači ziveti s Bogom. I to treba da iskusimo polagano u ovome svetu, kako bismo mogli doživeti večnost u nebesima.“

Nakon što se svršila sveta misa, vršnjaci su izlezli ispred crkve da se progovore malko jedan s drugim. Kako je rekjal i gospodin na prediki, ove godine nesu stigli u Karaševu i ostali vršnjaci iz ti drugi seli. Iako su bili po malko ovej put, to ne im sprečilo radost što se vide i što mogu, barem tu ispred crkve da se progovore i da se prisete kako je bilo lepo nikiput u mladini.

Sam spomenul po gori če Zajedništvo je organiziralo prvi put ovaku proslavu u 2008. godinu. Tad su bili vikani vršnjaci narođeni u 1938. godinu. Samo godinu po manat je buknuł najbrutalan boj od koliko pamti čovečanstvo. Šest čitave godine su se moreli narodi između nji, a svo to vreme su pomrli priko 70 milijuna človeka. A da ne računamo teške godine i glad što su sledile iza ovog boja...

I sejdana je teška godina, a valja la da budu ješte teške godine posle ove, ali treba da imamo u vidu če uvik se može i gore! Ali, kako je na prediki poučil velečasni Rebedžila, možemo iz zla da izvučemo nešto dobro, da naučimo, na kraju, da budemo bolji luđe!

Daniel Lucacela

